

Apostolische reis naar Mexico en de Republiek Cuba
(23-29 maart 2012)

Welkomstceremonie in Mexico

Toespraak van paus Benedictus XVI

Silao - vliegveld
Vrijdag 23 maart 2012

*Excellentie, Mijnheer de president van de Republiek,
Heren kardinalen,
Geachte broeders in het bisschopsambt en het priesterschap,
Zeer geëerde autoriteiten,
Geliefd volk van Guanajuato en van heel Mexico,*

Ik ben zeer gelukkig hier te zijn en dank God dat Hij het mij heeft toegestaan mijn verlangen, dat reeds lang leeft in mijn hart, te verwezenlijken om het volk van God van deze grote natie in zijn eigen land te kunnen bevestigen in het geloof. De grote genegenheid van het Mexicaanse volk voor de opvolger van Petrus, die het altijd in zijn gebed veelvuldig denkt, is spreekwoordelijk. Ik zeg dit op deze plaats, die wordt beschouwd als het geografisch middelpunt van zijn gebied: hier wilde vanaf zijn *eerste reis*, mijn vereerde voorganger, de zalige *Johannes Paulus II*, komen. Omdat hij dit niet kon doen, deed hij bij die gelegenheid een boodschap van bemoediging en zegen uitgaan, toen hij boven het luchtruim van dit gebied vloog. Vandaag ben ik gelukkig dat ik zijn woorden kan herhalen, juist op deze plaats en te midden van u: “Ik ben dankbaar” - zo zei hij in zijn boodschap - “voor de genegenheid jegens de paus en de trouw aan de Heer van de gelovigen van Bajío en Guanajuato. Moge God hen altijd vergezellen (vgl. *telegram*, 30 januari 1979).

In dierbare herinnering aan deze woorden dank ik u, mijnheer de president, voor uw hartelijke ontvangst en groet ik met respect uw geachte echtgenote en de andere autoriteiten die mij met hun aanwezigheid hebben willen verenigen. Een heel bijzondere groet aan mgr. José Guadalupe Martín Rábago, aartsbisschop van León, evenals aan mgr. Carlos Aguiar Retes, aartsbisschop van Tlalnepantla en voorzitter van de Mexicaanse Bisschoppenconferentie en de Latijns-Amerikaanse Bisschoppenraad. Met dit korte bezoek wil ik alle Mexicanen de hand geven en de Latijns-Amerikaanse naties en volken bereiken die hier zo goed worden vertegenwoordigd door zeer vele bisschoppen, juist op deze plaats waar het majestueuze monument van Christus Koning, op de “Cerro del Cubilete”, de verworteling van het katholieke geloof onder de Mexicanen laat zien, die zich in al hun wederwaardigheden stellen onder zijn voortdurende zegen.

Mexico en het merendeel van de Latijns-Amerikaanse volken hebben tweehonderd jaar onafhankelijkheid herdacht of doen dit in deze jaren. De religieuze vieringen om God te danken voor dit zo belangrijke en betekenisvolle ogenblik zijn talrijk geweest. En zoals is gebeurd tijdens de heilige mis in de Sint Pieter *op het hoogfeest van Onze-Lieve-Vrouw van Guadalupe* heeft men de heilige Maria vurig aangeroepen, die met tederheid liet zien hoe de Heer allen bemint en zich zonder onderscheid voor allen heeft overgeleverd. Onze Moeder in de hemel is over het geloof van haar kinderen blijven waken, ook bij de vorming van deze naties, en blijft dat vandaag doen ten overstaan van de nieuwe uitdagingen die zich voordoen.

Ik kom als pelgrim van geloof, hoop en liefde. Ik wil hen die geloven in Christus, in het geloof bevestigen, hen hierin sterken en hen bemoedigen het te revitaliseren met het luisteren naar Gods Woord, de sacramenten en een consequent leven. Zo zullen zij het kunnen delen met anderen, als missionarissen onder de eigen broeders en zusters en een zuurdeeg zijn in de maatschappij door aan een respectvolle en vreedzame samenleving bij te dragen die gebaseerd is op de onvergelykbare waardigheid van iedere menselijke persoon, die door God is geschapen, en die geen enkele macht het recht heeft

te vergeten of te verachten. Deze waardigheid wordt op een voortreffelijke wijze in haar volle betekenis en totaliteit zichtbaar in het fundamentele recht op godsdienstvrijheid.

Als pelgrim van hoop zeg ik tot u met de heilige Paulus: “Gij moogt niet bedroefd zijn zoals de andere mensen die geen hoop hebben” (1 Tess. 4, 13). Het geloof in God biedt de zekerheid Hem te ontmoeten, zijn genade te ontvangen en hierop baseert zich de hoop van wie gelooft. Wanneer hij dit weet, spant de gelovige zich in ook de structuren en de huidige weinig aangename gebeurtenissen, die onveranderlijk en onoverkomelijk lijken, te veranderen door hen die in het leven noch zin, noch toekomst zien, te helpen. Ja, de hoop verandert werkelijk het concreet bestaan van iedere man en vrouw (vgl. *Spe salvi*, 2). De hoop wijst naar “een nieuwe hemel en een nieuwe aarde” (Apok. 21, 1) door nu al een enkele afstraling daarvan tastbaar te maken. Wanneer zij bovendien wortel schiet in een volk, wanneer zij wordt gedeeld, verspreidt zij zich als het licht dat de duisternis verdrijft, die vertroebelt en beklemmt. Dit land, dit continent, is geroepen de hoop op God te beleven als een diepe overtuiging door haar te laten worden tot een houding van het hart en een concrete inzet om samen op weg te gaan naar een betere wereld. Zoals ik al in Rome zei, “blijft voortgaan zonder de moed te verliezen in het opbouwen van een maatschappij die is gebaseerd op de ontwikkeling van het goede, de triomf van de liefde en de verspreiding van de gerechtigheid” (*Homilie bij het hoogfeest van Onze-Lieve-Vrouw van Guadalupe, Rome, 12 december 2011*).

Samen met het geloof en de hoop beleven zij die geloven in Christus, en de Kerk in haar geheel, de liefde en brengen deze in praktijk als een wezenlijk element van hun zending. In haar primaire betekenis “is” de liefde “allereerst eenvoudigweg het antwoord op datgene wat in een concrete situatie onmiddellijk nodig is” (*Deus caritas est*, 31a), zoals hen te hulp komen die honger lijden, geen onderkomen hebben, ziek of op een of andere wijze behoeftig zijn in hun bestaan. Niemand blijft uitgesloten op grond van zijn afkomst of overtuigingen van deze zending van de Kerk, die niet concurreert met ande-

re privé- of publieke initiatieven, maar integendeel gaarne samenwerkt met hen die dezelfde doestellingen nastreven. Evenzo wil zij niets anders dan op een belangenloze en respectvolle wijze de behoeftige, degene die vaak meer dan alles juist gebrek heeft aan een bewijs van authentieke liefde, goed te doen.

Mijnheer de president, u allen, vrienden: in deze dagen zal ik de Heer en de Maagd van Guadalupe vurig vragen dat dit volk het ontvangen geloof en zijn beste tradities eer aandoet; en ik zal speciaal bidden voor hen die er het meeste behoefte aan hebben, in het bijzonder voor allen die lijden ten gevolge van oude en nieuwe rivaliteiten, rancunes en vormen van geweld. Ik weet al dat ik mij bevind in een land dat trots is op zijn gastvrijheid en wil dat niemand zich vreemd voelt in zijn eigen land. Ik weet het, wist het al, maar nu zie ik het en voel ik het ook diep in mijn hart. Ik hoop van harte dat ook zoveel andere Mexicanen het voelen die buiten hun geboorteland leven, maar het nooit vergeten en het willen zien groeien in eendracht en een authentieke algehele ontwikkeling. Heel veel dank.

Benedictus XVI

© Copyright 2012 – Libreria Editrice Vaticana / Secretariaat RK Kerk in Nederland

Vertaling: drs. H.M.G. Kretzers